

„Těm, které miluji, a těm, kteří mě milují“

Tato modlitba amerických indiánů, nádherná, poetická, říká, jak se v projevech přírody a prostřednictvím mnoha znamení můžeme vnímat bytosti, které nám byly drahé:

Až tady nebudu, pusťte mě,

nechte mě odejít.

Mám toho tolik na práci a tolik k vidění.

Neplačte, ach, hlavně neplačte, když na mě budete myslet.

Buďte vděční za ty krásné roky.

Dal jsem vám všechnu svou lásku a všechno své přátelství.

Můžete si domyslet,

jaké štěstí jste mi přinesli.

Děkuji vám za lásku, kterou mi každý z vás na zemi projevoval,

ale teď je čas, kdy musím jít sám.

Možná se budete krátkou chvílí trápit.

Víra vám přinese sílu a útěchu.

Rozdělíme se jen na chvílku.

Dovolte vzpomínkám, aby zmírnily vaši bolest.

Nejsem daleko a život jde dál...

Když budete potřebovat, zavolejte a já přijdu.

I když mě nevidíte, nebudete se mě moci dotknout, budu tady.

A když budete poslouchat své srdce, budete jasně vnímat nežnou lásku, kterou vám přinesu.

A když na vás přijde řada, abyste odešli,

budu tady, abych vás uvítal.

Mimo své tělo, v Boží přítomnosti.

Nechodte mi plakat na hrob,

nejsem tam, nespím,

jsem tisíc vanoucích větrů,

jsem třpyt krystalků sněhu,

jsem světlo, které proniká obilným polem,

jsem něžný podzimní deštík,

jsem štěbetání ptáků v ranním tichu,

jsem hvězda, která v noci září.

A tak vás prosím, nechodte na můj hrob plakat.

Nejsem tam a nejsem mrtvý.

Guy Gilbert – Bud'te světlem

Další texty v týdnu

Po: Flp 2,1-4; Lk 14,12-14

Út: Flp 2,5-11; Lk 14,15-24

St: Flp 2,12-18; Lk 14,25-33

Čt: Flp 3,3-8a; Lk 15,1-10

Pá: Flp 3,17-4,1; Lk 16,1-8

So: Flp 4,10-19; Lk 16,9-15

Prameny, odkazy

Daniel J. Harrington – Evangelium podle Matouše – Sacra pagina; Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Matouše; Petr Karas – Boží slovo na každý den; Angelo Scarano – www.pastorace.cz; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz; Misál na každý den liturgického roku

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.

Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

2. listopad 2014

Ježíš řekl svým učedníkům: ³¹„Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn ³²a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. ³³Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. ³⁴Tu řekne král těm po pravici: ‚Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. ³⁵Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, ³⁶byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.‘ ³⁷Spravedliví mu na to řeknou: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? ³⁸Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsem tě? ³⁹Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?‘ ⁴⁰Král jim odpoví: ‚Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mě jste udělali.‘ ⁴¹Potom řekne těm po levici: ‚Pryč ode mě, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. ⁴²Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; ⁴³byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.‘ ⁴⁴Tu mu na to řeknou také oni: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?‘ ⁴⁵On jim odpoví: ‚Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.‘ ⁴⁶A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

Úvod k meditaci

Budeme souzeni podle lásky. Všechny gesta lásky, která učiníme se počítají. Je naším rozhodnutím, kde chceme vidět Krista a posloužit mu.

K tématu

Po smrti blízkého člověka

Znovu najít klid

Své srdce nevydávej na pospas zármutku, zažeh jej tím, že si pomyslíš na svůj vlastní konec. Nezapomeň, že cesta nevede zpět, mrtvému nepomůžeš a sobě jen uškodíš.

Pamatuj: „Jaký soud byl vynesen nade mnou, takový bude i nad tebou, nade mnou včera, nad tebou dnes.“

Týden
s Božím
slovem

1. čtení:
Mdr 3,1-9
2. čtení:
Řím 8,14-23
Evangelium:
Mt 25,31-46

Srovnání:
Mt 16,27;
19,28; Jud 14;
Ez 34,17;
Lk 12,32;
Iz 58,7;
Jak 1,27;
Př 19,17;
Mt 18,5;
Mk 9,48; Jud 7;
Dan 12,2;
Jan 5,29
Žl 62,13;
Jer 17,10;
Mt 25,31-32;
Řím 2,6;
Zj 22,12

Mt 25,31-46

Když mrtvý odpočívá, ať odpočívá i vzpomínka na něho, nech se brzy potěšit, když jeho duch odešel.

Sírachovec 38, 20-23

Kolik jen dopisů jsem dostal od lidí, kteří mi vyprávěli, že nenáviděli svého blízkého, a teď, po jeho smrti, je sžírají výčitky a lítost! Bylo jich hodně a já bych jim rád odpověděl...

Životní otřes

Ať děláme co děláme, když jsme konfrontováni se smrtí drahého člověka, vždycky něčeho litujeme: že jsme ho nechodili častěji navštěvovat do nemocnice, že jsme mu nezavolali... Vždycky si říkáme, že jsme ho dost nemilovali, a klademe si to za vinu.

Jedna žena říkala své sestře vyčítavým tónem: „Je to jen tři týdny, co jsme pohřbili naši maminku. Jak to děláš, že jsi schopná znovu vést normální život? Mně se to nedaří. V noci na mě útočí vzpomínky. Trpím výčitkami svědomí. Byla jsem na ni celé roky hrozně tvrdá... Ráda bych to všechno smazala, vrátila čas, dala našemu vztahu novou šanci. Když jsme maminku dali po operaci do léčebny dlouhodobě nemocných, myslela si, že ji opouštíme? Nechtěla jsem slyšet její protesty. Měla jsem za ní chodit častěji... Odešla a já ani neměla čas jí říct: mamí, mám tě ráda. Neuměla jsem to, nebo nemohla. A teď mi to všechno víří hlavou...“

Při ztrátě blízkého jsem si často vyčítal, že jsem ho víc nemiloval. Smrt někoho drahého nám způsobí kromě citového utrpení v nás i velký životní otřes.

Syndrom přeživšího

Když Indonésii zasáhlo tsunami, četl jsem v tisku svědectví těch, kteří jako zázrakem přežili. Mnozí z nich měli pocity viny. Cítili se provinile, že ještě žijí Kolik z těch, co se zachránili z táborů smrti, pocítilo tento takzvaný „syndrom přeživšího“!

Když se jedná o nás a naše rodiče, ptáme se sami sebe, kdo vlastně byli. Ptáme se také, kdo jsme byli my ve vztahu k nim. A také máme neustále pocit, že jsme se s nimi nějak „minuli“. Když jsem pohrřbával představeného ze semináře, kterého jsem znal víc než sedmapadesát let, vnímal jsem to podobně.

Když jsem ztratil matku, i já jsem se cítil ztracený. Vracely se mi vzpomínky ze semináře. Když mi bylo třináct, plakával jsem tam, protože mi chyběli rodiče. V osmašedesáti jsem prožíval podobné pocity, když mi matka zemřela v náručí.

Někoho navždy ztratíme, definitivně zmizí... jak se to dá snést? Kolik lidí se nedokáže oddělit od představy člověka, kterého znali! U jiných se smutek vytrácí. Postupně. Kousek po kousku.

Existují dva postoje: buď se zarazíme v minulosti a neustále přemíláme: „Ach! Kdybych byl věděl...“ I když připouštíme, že se ten druhý už nikdy nevrátí, že to nejde vracet se zpět. Co jsme tomu člověku udělali zlého, to už se stalo, a je příliš pozdě na tom něco měnit. Nebo se vzpamatujeme a řekneme si: „Dobře, nechoval jsem se k němu tak dobře, jak jsem asi měl, ale zkusím se aspoň chovat líp k těm, kteří mi zůstali.“

Desítky mrtvých

Pětapadesát z mých mladých zemřelo násilnou smrtí. Bylo mezi nimi i hodně takových, které jsem provázal mnoho let. Pokaždé po takové události zkoumám své svědomí a je to také zkouška pro mou „důvěru“. Když člověk stojí před mrtvým tělem hochy nebo dívky, které podpíral a kterým pomáhal celé roky, smutek je strašný, je to velmi bolestné... A vůbec hrozné je, když je někdo zastřelil nebo zemřeli násilnou smrtí.

A tak si říkám: „Pane, hledali lásku a teď ji našli. Není možné, aby ji nenašli.“

Vzpomínám si na Gérarda. Doprovázal jsem ho, když umíral. Chodíval jsem za ním do nemocnice. A pak mi jednoho dne zavolal jeden z lékařů: „Gérard si vás žádá.“ Bohužel jsem nestihl dorazit včas, měl jsem toho moc. A on mezitím umřel.

Jeho matka mi řekla, že na mě čekal a díval se pořád ke dveřím. Gérard si moc přál, abych mu dal svou starou bundu. A tak ho do rakve oblékli do mé staré „kůže“. A i v rakvi měl Gérard obličej natočený doleva, směrem ke dveřím. Čekal na mě, ztuhlý do pozice, která jako by mi říkala: „Guy, čekal jsem na tebe až do konce, a tys tu nebyl.“ Dovedete si představit, že mě to zasáhlo!

Jedinou možnou pomoc v takové situaci jsem mohl čekat od Pána. Řekl jsem mu: „Gérard je beztoho obklopený láskou. Během života ji tenhle kluk tragicky postrádal. Bral jsem ho jako přítele a on to cítil. I já jsem od něj hodně získal.“

Je to velká útěcha, když si člověk může říct něco takového a když ví, že se jednou setká s tím, koho měl rád.

Odloučení

Zkouška „důvěry“ spočívá v tom přesvědčit sám sebe, že láska je větší než naše srdce. „Neztratil jsem žádného z těch, které jsi mi svěřil,“ říkal Kristus svému otci. Je velmi dobré ohlédnout se zpět. K vyjádření skutečné pravdy může být užitečná zpověď – třeba, že jsme se chovali opravdu ošklivě ke svému otci nebo tetě. A pak přijde osvobození a my se budeme moci přestat zpytovat. V těchto okamžicích se totiž většinou příliš zkoumáme. Zemře nám drahý člověk a my se začneme tak zpytovat, že nebudeme moci jeho absenci vůbec snést.

Způsobili jste zemřelému za jeho života utrpení? Budíž. Tak nejste lepší než ostatní lidé. Ale pokud věříte v Boží milosrdenství, Bůh tu bude, aby vás utěšil.

Svatá Terezie z Avily říkala, že náš hřích je jako zrnko písku mezi miliardami jiných na ohromných plážích Božího milosrdenství...

Nový vztah

Smrt obnovuje vztah. Objevuje se jiný vztah, aby zlo nemělo poslední slovo. Jedna velmi blízká osoba, se kterou jsem si příliš nerozuměl, zemřela a já jsem si říkal, že jsem se k ní přece jen mohl lépe chovat. Trvalo mi to celé roky. Pravidelně jsem si opakoval: „Nechoval ses dobře, ale to, co dělal on, taky nebylo správné...“ A to až do té doby, než jsem si uvědomil, že se o tom člověku při vzpomínce na zemřelé už nikdy nezmiňuji.

Jednou jsem si řekl, že bych aspoň mohl vyslovit jeho jméno při vzpomínkách na zesulé. A taky jsem to udělal a můžu vás ujistit, že se mi do duše vrátil klid.

Požádal jsem Pána: „Modli se za něj.“ To, co jsem nezvládl udělat já, udělal pro mě Pán, protože jsem ho o to poprosil. Pak jsem si vnitřně uvědomil, že jsem se s tím zesnulým smířil za život i smrt.

„Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni,“ říká se v blahoslavenstvích. Vzpomeňte si na Kristův pohled plný lásky, když ho Petr, jeho nástupce, třikrát zapřel... Kristus se na něj podíval a Petr pochopil. Změnil se a nakonec dokonce Kristu obětoval svůj život. Vzpomeňte si také na to, jak se Kristus díval na lotra na kříži, který v okamžiku smrti uznal svá provinění. Kristus mu řekl: „Dobrá! Ještě dnes večer se sejdem tam nahoře a společně si v ráji připijeme...“ (...)

Litujme, že jsme se někdy chovali nedobře k těm, kteří nás opustili, ale nechť nám tato ztráta pomůže lépe se připoutat k živým, abychom je mohli víc milovat.

Ať tedy každé truchlení znamená další krok k tomu, aby se z našeho života stala oáza lásky.